

запустѣли презъ зимата; чирикатъ врабци, звънливо пѣятъ сингери.

Събуждатъ се вече и онѣзи животни, които прекараха зимата въ сънъ; излѣзе отъ скривалището си мечката, ококори се, протегна се, изложи гърба си на слънчевитѣ лжчи, а ето — изгътрилъ се изъ трапчинката си и бодливиятъ таралежко, гладенъ, измършавѣлъ и, като изтърси забоденитѣ по иглитѣ му сухи листа, лутна се да си търси храна.

Слънцето все по-силно грѣе, стопля земята и изъ мѣха, изъ пукнатинитѣ на дърветата се показватъ насѣкоми; червеи, охлюви, стоножки изпълзватъ отъ затуленитѣ кжтчета, дето прекараха зимата; малко по малко събуждатъ се гущеритѣ и змиитѣ; съ драгостъ се излагатъ тѣ на слънчевия припекъ, като се стараятъ да стоплятъ вкоченясалото си презъ зимата тѣло.

На сѣнчеститѣ мѣста край рѣката има още малко снѣгъ, но и тамъ царува вече животъ и движение.

И колкото по-малко остава снѣгъ, толкова животътъ кипи по-буйно. Подъ лжчитѣ на пролѣтното слънце се разпукватъ пжпкитѣ на дърветата, показватъ се надъ земята разни билки и тревички, тукъ-тамъ запъстрѣха и цвѣтове, гората съвсемъ се събуди и въ нея бликна като изворъ животътъ.

Да посрещнемъ пролѣтта! Тя носи и намъ радость и нови сили. Нима не чувствува всѣки, какъ му олеква на душата и му се иска да литне въ ширния просторъ на полето, да се залута въ омайнитѣ кжтчета на гората, да се кже въ слънчевитѣ лжчи, да диша свѣжия въздухъ!

Добре дошла пролѣтъ!

К.